

O, tuz ruhu isteyen müşteriye yemek tuzu gönderip
“ruhu arkadan gelecek” diyen bir girişimci...
O, fakir müşterilere bedava ürünler satıp ücreti
zenginlerin hesabına yazan bir kahraman...
O, bakkaldaki içecekleri birbirine karıştırıp
daha güzelini bulmak ve müşterilerine sunmak için
uğraşan bir sivri zekâ...
O, Afrikalı çocuklara yardım göndermek için
arkadaşlarının ellerinden kandil yiyeceklerini
toplayan bir yardımsever...
O, attığı her adım olay olan, aşırı eğlenceli, cin fikirli,
fena hâlde yenilikçi bir bakkal çırağı...

Ticaret hayatında tam gaz koştu ama her seferinde
yetişkinlerin dünyasına tosladı. Yetişkinler yüzünden
başına gelmeyen kalmadı... Ve tüm deneyimleriyle,
senin için harika bir rehber hazırladı.

Çocukların Yetişkinlerle İletişimde Dikkat Etmesi
Cereken Hassas Konular, bu kitapta.
Tam on madde. Oku ve dikkat et...
Sana bir sır vereyim:
Yetişkinler...
Her yerdeler...

DEDEMİN BAKKALI

ŞERMIN YAŞAR

18 DİLE ÇEVİRİLEN ULUSLARARASI ÇOK OKUNAN

DEDEMİN BAKKALI

ŞERMIN YAŞAR

3^ü. BASKI
- Toplam -
870.000
adet

Resimleyen: Mert Tugen

KDV'den muaf.

taze
kitap

Dünyanın en süper marketi

DEDEMİN BAKKALI

ŞERMIN YAŞAR

Resimleyen: Mert Tugen

Bu kitapta anlatılan olayların tamamı **gerçektir**.

Ama belki de **değildir**.

Belki de birazı gerçek, birazı değildir.

Kahramanların tamamı hayal ürünüdür,

ama belki de değildir.

Yani **bir kısmı** gerçek olabilir, birazını uydurmuş olabilirim. Yani belki de gerçek kahramanların gerçekleri okuyup kızmasından korkuyor olabilirim.

O yüzden gerçek değiller diyorum.

Yani işte anlarsın, şimdi bir dünya laf edecekler, yok beni niye öyle anlattın, yok ben sana öyle mi yaptım, yok ben sana öyle dememiştim, falan...

En iyisi hiçbirisi gerçek değildir diyelim.

Hıı hıı hepsini ben uydurdum, onlarla hiç alakası yok...

Gerçekten yok.

Hepsi kurgu.

Ciddiyim bak!

Hem böyle bakkal çırağı mı olur?

Değil mi?

HİÇ!

*Büyüyünce
ne olacaksın?*

Dostum, bu bir yetişkin sorusudur. Eğer etrafında, kendinden küçüklerle nasıl konuşması gerektiğini bilmeyen yetişkinlerden fazlaca varsa, bu ve bunun gibi sorulara alışsan iyi edersin. Çünkü cevabı alana kadar gitmezler...

Bu yetişkinlerin, çocuklarla nasıl konuşulması gerektiğine dair fikirleri yoktur. Neler söyleyeceklerini, nasıl sohbet edeceklerini bilemezler.

Zannederler ki kendileri çok zekiler, bizler de işte hiçbir şeyden anlamayan zavallı insan yavru-larıyız.

O yüzden bize “Nasılsın?” diye bile soramazlar. Bizimle sohbe, “Bugün acayip soğuk var ha, kış geldi.” gibi bir cümleyle başlamazlar. Sorunlarını, hayallerini, sıkıntılarını, yapmak istediklerini, ba-şardıklarını anlatmazlar. Garip bir şekilde anlama-yacağımızı düşünüyorlar. O yüzden bizimle karşı-laşan yetişkinler, güya seviyemize uygun sorular sorarlar. Yetişkinlerin suyuna gitmemiz gerektiği-ni öğreneli çok olduğundan, biz de içimizden baş-ka, dışımızdan başka cevaplar veririz.

Soru: Okul nasıl?

Dışımızdan verdiğim cevap: İyi.

İçimizden verdiğim cevap: Valla okul dört katlı, güzel bir bina. Konforlu. İyi düşünülmüş. Öğrenci ihtiyaç-larını karşılıyor. Yalnız koridorlar biraz dar bırakıl-mış...

Soru: Kaça gidiyorsun?

Dışımızdan verdiğim cevap: 8'e.

İçimizden verdiğim cevap: Bedava, devlet okulu.

Para vermiyoruz. Her ay bir tomar para verip gi-denler var...

Soru: Amma büyümüşsün, çok mu yemek yedin?

Dışımızdan verdiğim cevap: Yok.

İçimizden verdiğim cevap: Hıııı, çok yemek yedim. Yedikçe büyüyeceğim, büyümek sadece yemekle orantılı çünkü. Yiye yiye büyüyeceğim...

Soru: Büyüyünce ne olacaksın?

Dışımızdan verdiğim cevap: Doktor.

İçimizden verdiğim cevap: Yahu ne bileyim... Kari-yer planı lise yıllarında yapılıyor. İnsan sevdiği işi yapmalı. Onu da henüz bilmiyorum. Göreceğiz yıl-lar içerisinde...

Bu, yetişkinlerin son sorusudur. Buradan öteye gi-demezler. Çocukla iletişim orada kesiliyor. Ama insanın aklında derin bir iz bırakıyor bu son soru.

Doktor mu olsam? Mühendis mi yoksa? Mühendis ne yapar, onu da bilmiyoruz ki...

Öğretmen mi olsam yaa? Polis olayım polis! Yoksa gazeteci mi olsam? Futbolcu?

Şarkıcı? Oooo bu çok iyi yaaa! Filmlerde mi oynasam? Tiyatrocu olayım, en güzeli... Berber mi ol-
sam?

Aman yaaa! Hakikaten,
BÜYÜYÜNCE ne olacağım ben?

"Büyüyünce ne olacaksın?" sorusu yetişkinler için çok önemliydi. Karşılaştığım her on yetişkinden dokuzu aynı soruyu soruyordu. Onlara tatmin edici bir cevap vermem gerekiyordu.

Öyleyse en doğru mesleği bulmalıydım.

Etrafımdaki yetişkinleri izlemeye başladım.

Yaptıkları iş, sıkıcılık durumları, işlerini sevip sevmedikleri, kazandıkları para, bana fikir verecekti. Bir liste hazırladım.

Annem

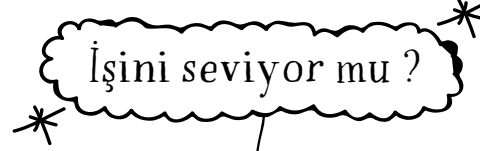

Ev hanımı

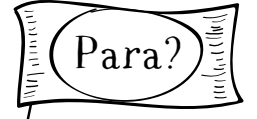

Bütün gün evde.

Çok sıkıcı.

Bıktım bu işlerden dediğine göre sevmiyor. :-

Sıfır. Boğaz tokluğuna çalışıyor.

Babam

İşçi

Her gün aynı saatte gidip aynı saatte geliyor.

Çok sıkıcı.

Çok yorgun.

"Öldüm bütün gün iş yerinde!" dediğine göre işini sevmiyor.

Zar zor geçiniyoruz.

Dayım

Öğretmen

Her yıl aynı dersi anlatıyor. Değişik bir şey yok.

Çok şikâyetçi. "Öğrenciyle uğraşmak zor iş!" diyor.

Ne zaman para muhabbeti olsa "Memurum ben!" diyor. Demek ki iyi değil.

Fikret Amca

Polis

Aksiyonu bol, can güvenliği YOK.

İşini sevmiyor, ama üniformaya gıcık oluyor.

Para durumu, dayımla aynı.

Dedem 1

Kahveci

Güzel iş. İnsanların dinlenmek için geldiği yeri bizzat sen işletiyorsun.

Eğlenceli.

Hayır.

Bütün işi çırak yapıyor. Elinde sadece kendi içtiği çay bardağını tutuyor. Kimseye çay dağıtmıyor.

Çay çok ucuz. Kâr edebilmesi için her gün yüzlerce çay içilmesi lazım. O yüzden kazançlı bir meslek değil.

Bakkal

Dedem 2

Hiç sıkıcı değil. Sürekli insanlar gelip gidiyor. İstediklerin her şeyi istediğin zaman yiyip içebilirsin. Bakkalda satılan oyuncaklarla oynarsın. Kimse "Parasını ver!" demez. Hepsi zaten senin. İstediklerin istediğini satarsın, istemezsen satmazsın. Böylece herkes seninle iyi geçinir. İstediklerin zaman bakkalı kapatır, çeker gidersin. Kimse sana nereye gittin demez. Bütün gün oturduğun yerde gazete okursun. Herkes olan biteni sana sorar.

İşini sevmiyor. Yoksa sabahın altısında bakkalı neden açsın. Sevmese yatar, uyur.

Oh! Fıstık gibi iş.

Acayip para var. Kasa sürekli dolu.

O gün kararımı verdim. Yapabileceğim tek meslek:

Bakkalcılık!

Beş dakika sonra dikildim bakkal dedemin karşısına. Beklemenin bir anlamı yoktu. Büyüyünce dedem de bakkal olurdu. Marifet büyümeden bakkal olabilmektir.

"Ben de bakkal olmak istiyorum. **Çırak lazım mı?**" dedim dedeme.

"Çırak lazım da senden çırak olur mu onu görelim önce." dedi.

"Senin yaptığın her şeyi yapabilirim. Ürünlerin üzerinde fiyatlar yazıyor. Gelene ne istediğini sorarım, istediğini veririm, poşete koyarım, para üstünü veririm, fişini keserim. Bitti. Bunu mu yapamayacağım?" dedim.

"Pek kolaymış. Çırak olma sen, doğrudan bakkal ol bari." dedi.

"Sahi mi? Olurum. Hemen. Ne yapmam gerekiyor?"

"**Bakkalın önünü süpür!**" dedi.

Koltuğundan kalkıp, "Geç evladım. Ben de seni

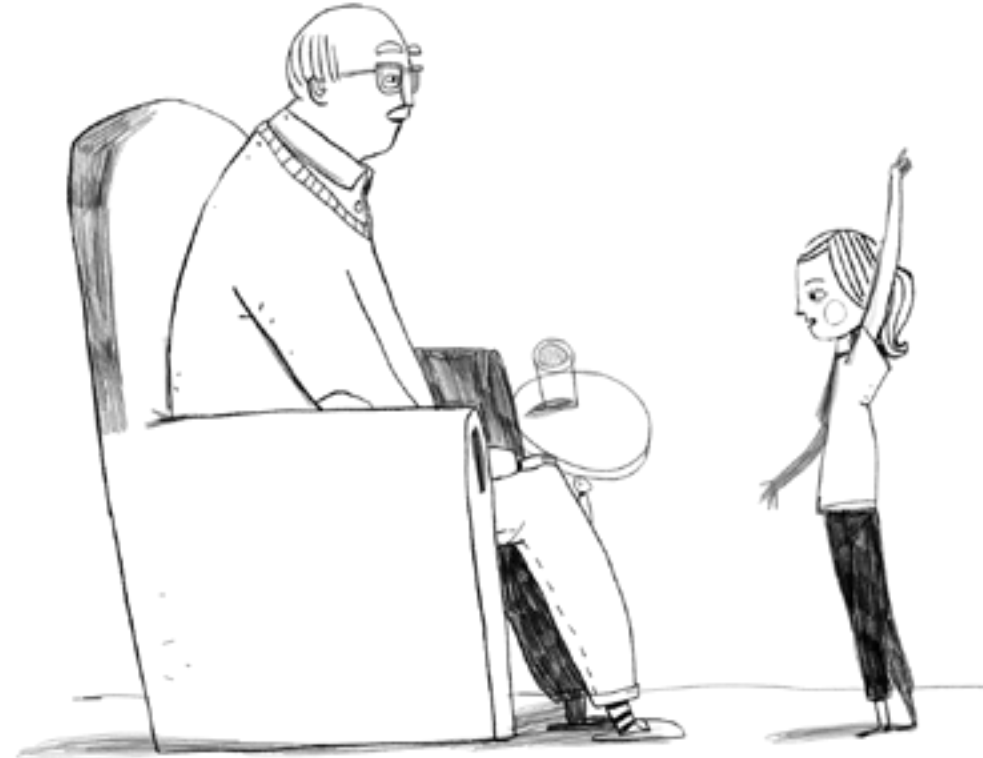
bekliyordum. Yoruldum ben bu meslekten. Artık köşeme çekileceğim, sen burayı çekip çevirirsin!" demesini bekliyordum.

Kapı önü süpürme görevi verdi.

Olsun.

Kafaya koydum.

Sıfırdan başlayacaktım.

Devamı kitapta...

/tazekitap